

— Кое е то? —
попитахъ го.

— Житеното зърно. Отъ него на земята по-тежко нѣма, а е нищо и никакво, като мухичка.

Магарето се засмѣ:

— Че защо имъ е едно житено зърно. Кого ще нахрани то? Да си имъ занесѣлъ магарешки бодили. По-леко и по-сладко отъ тѣхъ нѣма. Защо не си дошѣлъ мене да попиташъ, азъ да те науча на умъ и разумъ.

— Сложихъ азъ зърното подъ езика си и полетѣхъ надъ селата, надъ градоветѣ, презъ синьото море, къмъ земята на бѣлия вѣтръ. Моята родина. Когато една сутринъ стигнахъ въ нашето село, начоколиха ме чернитѣ хора и ме попитаха:

— Донесе ли?

— Донесохъ.

— Я дай да видиме!

Азъ изплюхъ зърното. И имъ разправихъ де да го посѣятъ. Тѣ го посѣха на една полянка и подиръ едно лѣто то имъ роди седемъ класа. Озрѣха класоветѣ. Стриха ги и на другата година ги посѣха всичкитѣ. Поникнаха много класове. Като озрѣха, пакъ ги стриха и пакъ

ги посѣха. Цѣла нива жито поникна. Зарадваха се много чернитѣ. Питаха ме, кой ме е научилъ, да имъ занеса най-хубавото. Казахъ имъ: дѣдо Пѣю, дето има воденичка въ ливадето.

— Помоли го да дойде догодина, царъ да ни стане, — заръчаха ми чернитѣ хора.

Когато отидохъ и му разправихъ молбата

